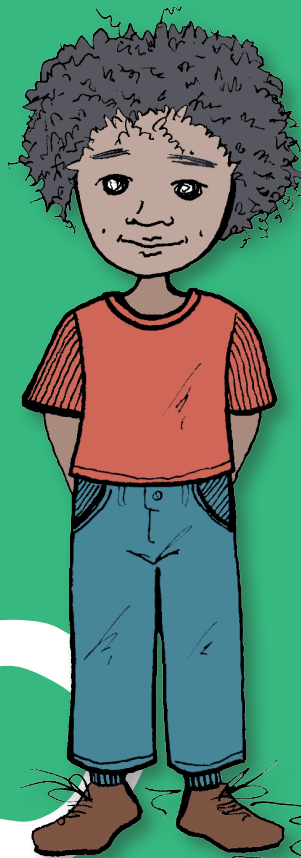

El secret de l'Homar

Joan Carles Martín Tomás
Sandra Jiménez Pérez

El curs 2013-2014 es va crear el projecte literari “CAP INFANT SENSE CONTE”, els principals objectius del qual són fomentar l'hàbit i el gust per llegir des de petits i estimular la seva imaginació i creativitat.

Amb aquest conte ampliem les obres publicades dins el projecte perquè creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint. Remarquem la importància de tenir un espai de lectura diari.

El cost d'impressió s'ha finançat gràcies a la col·laboració de les empreses que figuren a la contraportada. MOLTES GRÀCIES!

A través d'aquesta obra volem ajudar a fer difusió de la important tasca que realitza l'ONG sense ànim de lucre **ALEGRIA SIN FRONTERAS** a Etiòpia i al Senegal, tot desenvolupant activitats que permeten la millora de la qualitat de vida de la població, prioritzant les intervencions en l'àmbit de la salut, educació i igualtat de gènere.

Més informació a: www.cooperacioambalegria.co

Mail de contacte: alegria.sin.fronteras@gmail.com

Joan Carles Martín Tomás (autor del text):

Nascut a Barcelona (1967) i veí de Les Franqueses del Vallès, ha col·laborat, des de l'any 2000, com a guionista i locutor en diversos mitjans de comunicació: Televisió de Catalunya (TV3), 8tv, Ràdio 4, Ràdio Club 25, Ona Catalana, Ràdio Sabadell i Ràdio Premià de Mar.

Va formar part de l'equip de guionistes de la productora “El Terrat de Produccions” pel programa “La Cosa Nostra” d'Andreu Buenafuente.

Sandra Jiménez Pérez (autora de les il·lustracions):

Professora de Secundària. Especialitat Visual i Plàstica.

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Joan Carles Martín Tomás

© Sandra Jiménez Pérez

1a edició: Octubre del 2021

Tirada: 1.000 exemplars

Impressió i maquetació: IGràfic www.igrafic.com

Text: Joan Carles Martín Tomás (jcmartintomas@gmail.com)

Il·lustradora: Sandra Jimenez Pérez

Coordinador de l'edició: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com)

Assessores lingüístiques: Berta Rubio Faus i Sara Marugan Oliva

Dipòsit legal: B 15357-2021

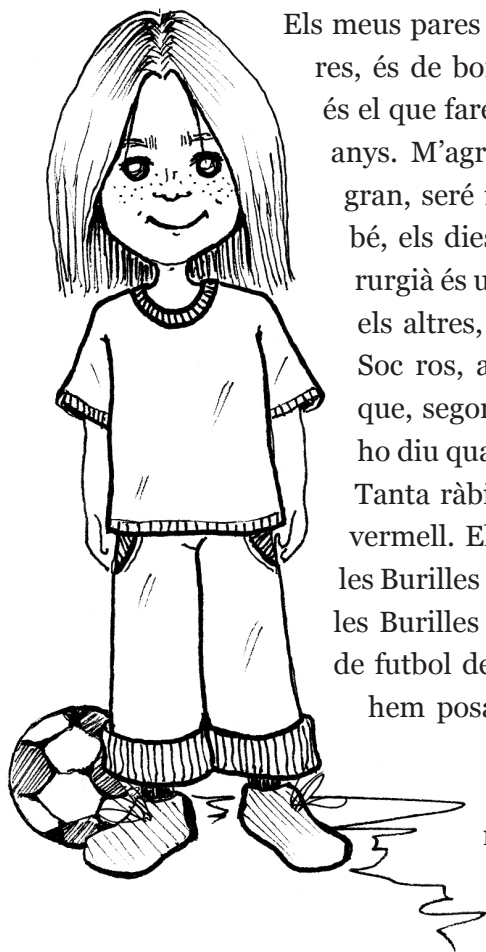
Impressió a Catalunya

Índex

Capítol 1	Les Burilles i les Cagarrutes	5
Capítol 2	El senyor Ciscu	9
Capítol 3	El nostre director	13
Capítol 4	El meu amic Homar	15
Capítol 5	Els secrets de l'Homar	17
Capítol 6	A la meua classe fem... màgia!	19
Capítol 7	L'aixafaguitarres	23
Capítol 8	Soc gran o soc petit?	25
Capítol 9	L'habitació de l'Homar	27
Capítol 10	El gran dia dels secrets	29
Capítol 11	Algú ha vingut a veure'm	31
Capítol 12	La capseta verda	35
Capítol 13	El nostre secret	37

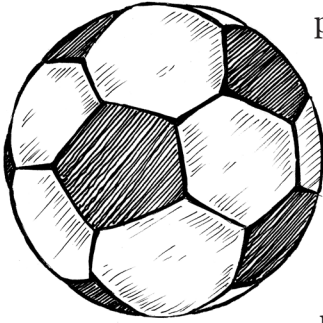
Capítol 1

Les Burilles i les Cagarrutes

Els meus pares sempre m'han dit que, abans de res, és de bona educació presentar-se. I això és el que faré: Hola, em dic Guillem i tinc set anys. M'agrada molt dibuixar i, quan sigui gran, seré futbolista. I metge cirurgià també, els dies que no tingui partit. Metge cirurgià és una professió en la qual cal ajudar els altres, i a mi m'agradaria molt ser-ho. Soc ros, amb els cabells llisos. Tan llisos que, segons el Marc, semblen fideus. Això ho diu quan li faig un gol. Li fa molta ràbia. Tanta ràbia que, de vegades, es posa molt vermell. El Marc és el porter de l'equip de les Burilles Seques. I us preguntareu: qui són les Burilles Seques? Doncs són l'altre equip de futbol de la classe. És un malnom que li hem posat. Els de la nostra classe, la de les Abelles, ens dividim en dos grups quan sortim al pati. Però no us penseu que a nosaltres no ens han posat també un nom per fer-nos enfadar: nosaltres som les Cagarrutes Llefiscoses.

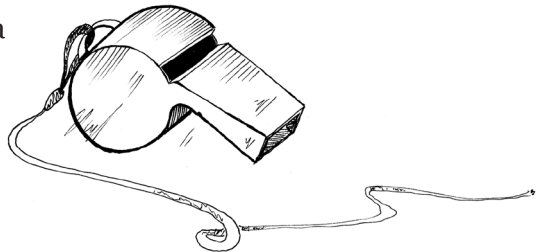
Això sí, sempre que surto a jugar al pati em sento orgullós de ser una Cagarruta Llefiscosa. Ells ens han posat aquest nom perquè sempre guanyem... i tenen *gelos*, és clar. I és que, quan sortim al

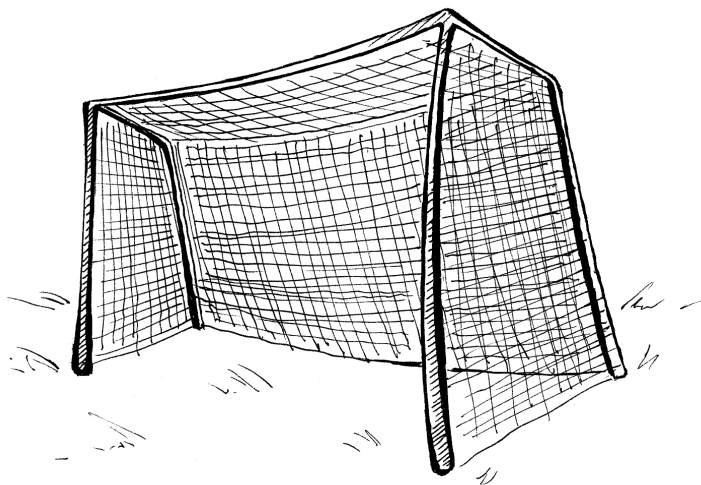
pati, ja ara que som a principi de curs, sempre fem un partit de futbol. I llavors gairebé tots els de la classe de les Abelles ens convertim en Burilla o Cagarruta. No es pot perdre el temps, que només tenim trenta minuts. Són els millors partits de la meua vida. M'ho passo tan bé... Normalment som unes onze Burilles contra deu Cagarrutes, tots barrejats. Però això no suposa cap problema, per-

què cadascú sap perfectament qui va al seu equip.

Molts cops hem demanat a la Carme, una de les professores, que ens faci d'àrbitra, però no ho vol per dos motius: un és perquè diu que per a ella és un misteri saber qui és de cada equip i com ens aclarim per passar-nos la pilota. I l'altre és perquè jo crec que té por de Pablito, el nen que xuta més fort de la classe i el que es menja els entrepans de *xoriço* més grans. Encara no sé com s'ho fa per poder córrer, menjar i respirar, tot a la vegada. Això sí, ell no xuta, ell fa *canyonassos*... i millor que no et clavi una pilotada, perquè fa un mal... I la Carme, el primer i únic dia que va fer d'àrbitra —estrenava xiulet i tot—, va tenir un petit accident amb el Pablito. Us l'explico: la pilota li va venir botant, en Pablito la va engaltar bé i jo diria que hagués entrat per l'escaire de la porteria, però el que va entrar, quasi per la boca, va ser el xiulet a la professora. Li va fer una pilotada al mig de la cara, pobreta... Les seves ulleres de pasta marró semblaven tenir ales de tanta estona com van volar fins caure a terra. I sort que no es van trencar, perquè «amb divuit diòptries no és fàcil anar sense ulleres», ens va dir. El seu nas tampoc es va fracturar, que diuen els grans que és quan l'os que l'aguanta es desenganxa del seu lloc, per

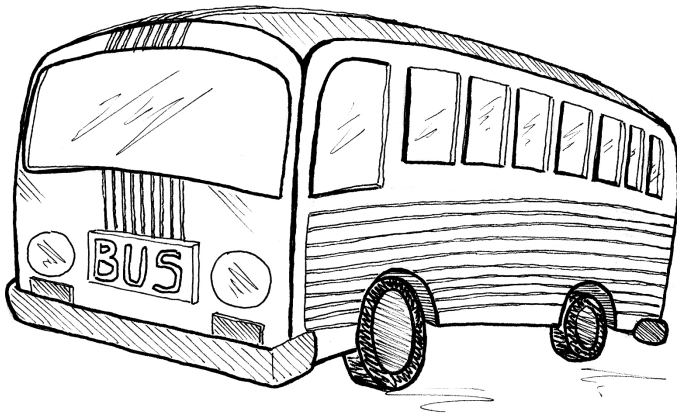
coses com una pilotada d'en Pablito, i s'ha de tornar a enganxar. Es veu que fa molt de mal i que pot passar-te que, durant uns dies, sembli que se t'hagi explotat un bolígraf blau per dintre de la cara. Sort que això últim no li va passar perquè, a mi, la Carme, amb la cara blava com un barrufet, m'hagués fet una mica de por. El que us puc dir és que el nas el va tenir quatre dies molt i molt vermell. Semblava que portés al mig de la cara una maduixa gegant! Ara, mira, si no vol fer d'àrbitra, ella s'ho perd. I, en realitat, millor per a nosaltres, perquè no en té ni idea, de futbol. Si no sap ni què és un penal!!!

Capítol 2

El senyor Ciscu

Abans de continuar amb els nostres partits de futbol, us explicaré com és la meva escola. Per arribar-hi, hem d'agafar un autocar, perquè està molt i molt lluny de casa meva. L'autocar de la nostra escola és de color blau i groc, amb moltes ratlles que passen pels costats i pel sostre. Sempre està molt net i fa molt bona olor per dintre, com de bosc. I ara us haig de presentar el senyor Ciscu.

Ell ens porta cada matí. És el conductor de l'autocar i és un senyor que fa molt bona olor a colònia. Sempre porta unes camises de molts quadrets ben maques, amb uns colors molt llampants. Ell diu sempre, de broma, que així segur que el trobarem de seguida, si es perd. També porta uns pantalons amples de color marró. Tan amples que, de vegades, no sé si porta sabates o no. Diu la meva mare que segur que en deu portar. És molt rialler, sempre ens explica acudits i té el cabell molt brillant.

Sembla un actor de pel·lícules! Això del cabell brillant és perquè es posa gomina. «Massa», diu la meva mare. A mi m'agrada molt com es fa la ratlla, al costat de l'orella, dividint els cabells. Uns els tira cap a l'esquerra i, d'altres, se li queden a la dreta. I al matí, m'agrada molt sentir el seu: «Bon dia, Guillem!». La meva mare i jo sempre l'esperem al costat de casa, excepte els dissabte i els diumenge. I no hi ha un dia que el senyor Ciscu s'oblidi de venir-me a buscar. Abans que vingui, però, sempre estic una mica neguitós, perquè penso que ha d'anar a recollir un munt de nens i potser se n'oblida...

—I si un dia no es recorda de mi, mare?

—Que no, Guillem, que de seguida vindrà.

Sí, ja, de seguida... Però, fins que no arriba l'autocar, se'm fa un forat a l'estómac. En aquell moment segur que Mr. Panorio, si s'ho proposés, podria passar pel mig del meu cos. Sabeu qui és Mr. Panorio? És un superheroï molt valent de qui s'han fet molts còmics. Molts! I jo els tinc tots. Lluita contra els dolents i sempre guanya! I ajuda també les àvies a baixar gats dels arbres. M'agrada molt com duu el seu vestit vermell i la seva capa de color verd. Jo també els tinc! Em vaig demanar el conjunt per Reis i, a casa, me'l poso molt sovint.

Hi ha dos moments del dia en què em poso molt content. Un és quan li marco gols al Marc. I l'altre és quan veig arribar l'autocar blau i groc del senyor Ciscu. Bé, i també m'encanta quan la Rosa ens explica contes a classe i juguem a fer núvols de cotó fluix en un paper, però això us ho explicaré després.

La meua escola es troba dalt d'una petita muntanyeta plena de gespa i s'hi respira un aire molt bo. M'agrada tant sentir l'olor de la gespa... i quan està mullada, encara més! En aquell moment tinc la sensació que molts arbres m'abracen i em deixen la seva flaire per tot el cos. No hi ha fum de cotxes ni de camions. A la meua escola hi ha moltes classes, totes pintades amb els colors de l'arc de Sant Martí, i amb diferents finestres de color blanc per on es veu la ciutat al fons, la meua ciutat. Tota la nostra classe, la de les Abelles, està pintada de color blau fluixet. Ah! I se m'oblidava dir-vos que està tota envoltada d'arbres. N'hi ha moltíssims! Deu haver-n'hi uns... mil! Hi ha cops que començo a comptar-los i se m'acaben els números... N'hi ha de molts tipus diferents. I és molt bonic sentir els ocellets que canten i veure els esquiroles corrent, mentre busquen menjar i juguen.

Per arribar fins a la porta de la meua escola, s'ha de creuar un camí ple de pedretes petites i, quan passa per aquest camí, l'autocar fa un soroll que m'agrada molt. És el mateix soroll que fa la meua mare quan em fa crispetes a casa.

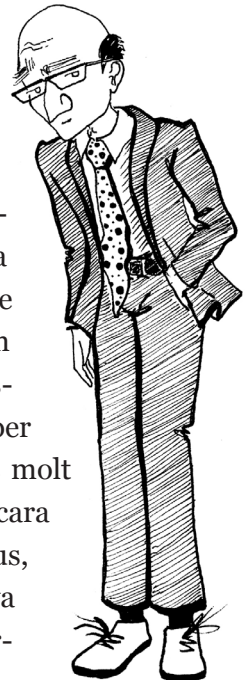

Capítol 3

El nostre director

Quan el so de crispetes s'atura, vol dir que ja hem arribat a l'escola. El senyor Ciscu fa una volta a una plaça petita que hi ha, en forma de rodona, i atura l'autocar davant de la porta. És una porta enoorme, molt alta i amb molts ferros negres. Tota plena de vidres que, si es trenquessin, farien un gran soroll! Llavors el senyor Ciscu atura l'autocar, que fa un xivarri com si agafés aire. És un espectec molt divertit, perquè els autocars no respiren, però ho sembla! I és llavors quan podem baixar.

En aquell moment comença a sentir-se la veu del senyor Nicolàs, que és el director de l'escola i cada matí es posa a la porta per donar-nos la benvinguda. El nostre director no porta gomina. No té cabells i, és clar, no li fa falta. Amb tants com en té el senyor Ciscu... No entenc que hi hagi uns senyors que tinguin molts cabells i d'altres, gens ni mica. Quin misteri, oi? El senyor Nicolàs és molt prim i porta sempre un vestit negre amb corbata. Qualsevol que no el conegués diria que és el director d'una orquestra. Però, encara que porti corbata, pot parlar i no s'ofega. I no sé com s'ho fa amb aquell nus al coll tot el dia, deu molestar molt! Un cop el pare em va posar una corbata per fer una broma i no podia ni respirar!!! Té un nas molt gran, el sr. Nicolàs, i amb molts pèls per dins. I una cara d'avorrit... El Pol i l'Albert, que són dos amics meus, diuen que és perquè la dona el va deixar. Potser el va deixar una estona per anar a comprar al supermer-

cat i després va tornar? En fi, jo no m'atreveixo a preguntar-li per què té aquesta cara d'avorrit, no sigui que no em deixi sortir al pati fins que tingui pèls al nas jo també.

Els professors diuen que mai s'ha posat malalt. Fins i tot un dia que tenia molta tos, malgrat dir-li que tenia bronquitis, no va voler anar a casa a descansar. I això que tots els professors li deien que marxés... Es veu que la bronquitis és una malaltia que fa que et posis molt vermell de tant tossir. Però ell es va quedar a l'escola. Per

mi és estrany que els professors et diguin que marxis i tu et vulguis quedar. O el senyor Nicolàs és molt capficat o tenia *cuentitis* i no pas bronquitis. Jo li hagués dit al senyor Ciscu que em portés a casa ràpidament!

Com us deia, el dia comença amb un sonor: «Bon dia» del senyor Nicolàs. De vegades ho diu tan fort que a la Carme, que és al seu al costat, li comença a xiular l'orella. M'han dit que porta un aparell perquè no hi sent bé. I, és clar, l'aparell la deu avisar que aviat començaran les classes i que estigui ben desperta. Abans no us he explicat que la Carme és l'ajudanta del senyor Nicolàs i sempre parlen molt fluixet, segur que de coses molt importants. Els professors de l'escola li diuen la «Cap d'Estudis», i si et posen aquest nom segur que deu voler dir que, dins del cap, hi tens moltes coses que has estudiat, oi?

Després del seu «Bon dia», el senyor Nicolàs comença a donar ordres: «Feu una fila». «Recordeu que cada filera és una classe». I tothom li fa molt de cas. Llavors, filera per filera, anem entrant a les nostres classes que tenen noms d'animals: els Cèrvols, les Abelles, els Ànecs... i un munt més, perquè som moltíssims nens a la meva escola. No sé com hi cabem tots!

Capítol 4

El meu amic Homar

D'alguns dels meus amics ja n'he parlat, com del Pol, l'Albert o el Marc. Però també vull parlar de l'Homar. Ell és el meu millor amic, encara que no jugui mai a futbol. I mira que li dic vegades que vingui, però no hi ha manera. Ni de porter vol jugar. Diu que no li agrada. Però com és possible que no li agradi el futbol??? És gairebé l'únic nen de la classe que no és ni una Cagarruta ni una Burilla. No ho entenc.

L'Homar és una mica més alt que jo i té els cabells negres i recargolats, tan rinxolats que sembla que tingui una escarola al cap pintada amb retolador negre. La seva pell és com la sorra del pati quan està mullada. És d'un color molt bufó. Diu que tots els nens del seu país la tenen com ell. El que és curiós és que la tingui sempre així de fosca, encara que sigui hivern i nevi. És estrany perquè jo m'haig d'esperar a l'estiu a anar a casa de l'avi Manel a Platja d'Aro per tenir-la del seu color. Un dia em va dir que, com tothom, tenia secrets, però que només li agradava explicar-me'ls a mi perquè jo era el seu amic. I me'n va explicar un: em va dir que això de la seva pell li passa perquè li van posar com una ració doble d'una cosa que es diu melanina, i que a mi me'n van posar menys. Així que vaig demanar a la meva mare que em portés a la botiga on venen melanina d'aquesta, que volia comprar-me'n un saquet i escampar-me'l per tot el cos. Però encara no m'hi ha portat... deu ser molt cara la melanina, perquè, quan la mare no em compra alguna cosa, és que és molta cara.

Ah! I una altra cosa que no us he explicat és que, l'Homar, hi ha algunes paraules que no les diu com jo. No diu «carro», sinó *cadru*;

ni «roc», que diu *droc*; tampoc diu «macarró», i fa així: *macadrrrró*. La meva mare m'ha explicat que és perquè li costa dir la *rra*, que ell vol dir-la, però que la seva llengua no té la suficient força per fer aquest so. També m'ha dit que no em preocupi, perquè hi ha uns metges que es diuen logopedes que fan que tothom pugui dir totes les paraules que costen de dir. Així que segur que l'Homar un dia podrà dir totes les que vulgui. Això m'ha dit la meva mare i, si ho diu ella, segur que és veritat!!!

Capítol 5

Els secrets de l'Homar

Dies després d'aquell primer secret, l'Homar me'n va explicar un altre: no parla gaire perquè li fa vergonya no dir les paraules bé. Hi ha nens que es riuen d'ell i tot plegat el posa molt nerviós i el fa sentir molt malament. Per això, l'escola li ha donat a la seva mare el telèfon d'un logopeda que l'ajudarà.

Jo li vaig dir el que diu la meva mare, i ell em va mirar amb un somriure:

—Ja ho sé i algun dia m'agradaria molt parlar com tu! A més, tu sempre m'escoltes i no et rius de mi!

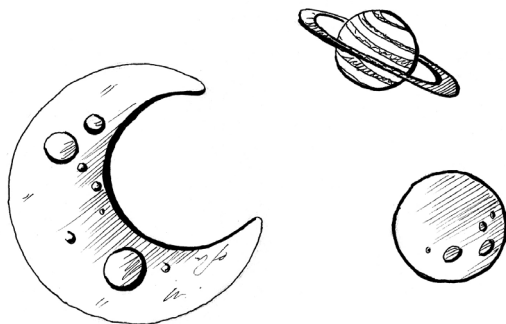
—Com vols que em rigui de tu, Homar? I els altres segur que riuen perquè els fa gràcia com parles, perquè és divertit.

—No ho sé... Però saps què diu sempre la meva mare, Guillem? Que si una cosa la desitges molt i la demanes amb moltes ganes, al final, acaba passant.

—I a qui li has de demanar aquesta cosa?

—Doncs no ho sé... a qui vulguis, suposo! Al cel, als estels, a la lluna, als planetes...

Aquella nit em vaig quedar una bona estona rumiant al llit què podia demanar ben fort a la lluna.

En Pol diu que l'Homar és una mica estrany, perquè no juga al futbol ni parla gaire, però amb mi sí que ho fa. Viu molt a prop, a una parada d'autocar abans de la meva, i sempre em guarda el lloc al seu costat. Seiem cada dia junts i parlem molt. L'Homar m'explica coses que jo no sé i també em regala molts dibuixos. M'agradaria molt poder dibuixar tan bé com ell! Fa unes muntanyes nevades amb uns xaiets que mengen herba tan bonics!!! Però el que més m'agrada és quan em regala un dibuix en què surto jo. De vegades em fa el dibuix en què surto tot sencer i altres cops dibuixa només la meva cara. Sempre em convida a casa seva a berenar i m'ensenya a dibuixar. Juguem moltes tardes fins que la meva mare em ve a buscar i haig d'anar a sopar a casa.

Capítol 6

A la meva classe fem... màgia!

La nostra professora, la Rosa, és la mestra més bona de tota l'escola. I no només perquè sigui la de la nostra classe, la de les Abelles, sinó perquè ens fa fer coses molt divertides. Ja he dit que li agrada explicar-nos contes molt entretinguts, oi? El millor de tot, però,

és el taller d'un ball que es diu *rock and roll*. Has de moure les cames molt ràpid, sense entrebancar-te ni deixar anar la mà del company mentre li fas fer voltes estirant el braç. És molt divertit, però mareja una mica!

Tres tardes a la setmana anem a classe de dibuix.

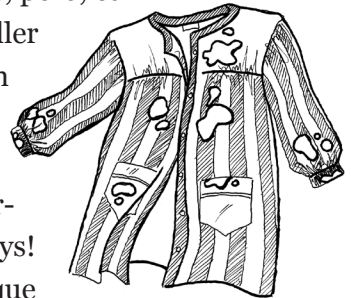
La Rosa ens dona un full o una cartolina, i ho podem fer amb llapis de colors o aquarel·les. «Hem de pintar el paper i no la bata, Guillem», em diu moltes vegades.

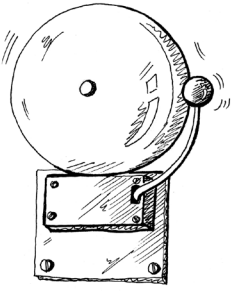
No sé com, però la meva bata sempre acaba tacada de pintura. I mira que vaig amb compte! Podem dibuixar el que hem vist el cap de setmana o allò que ens vingui al cap.

Quan em diverteixo més, però, és quan ens toca fer el taller

d'anglès. És que quan parlem en anglès hem de dir les pa-

raules com si tinguéssim la llengua adormida i fent uns sorolls una mica estranys! I això em fa molta gràcia. Els anglesos, que

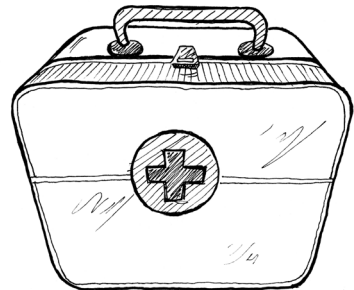
són els senyors que parlen aquesta llengua, penso que són una mica complicats, perquè no diuen les coses pel seu nom, sinó que se n'inventen un altre. Per exemple, no diuen «llet», diuen *milk*, com el número! I això fa que hagi de saber moltes paraules, les teves i les seves. Però és divertit i en el fons m'agrada molt aprendre un altra llengua.

Com diu la Rosa: «Com més aprenquem, més llestos serem i a més gent ajudarem».

A classe també fem altres feinetes com retallar. I com que sé totes les lletres de l'abecedari he après a escriure i a llegir. També fem ambients i racons. El que més m'agrada és el racó de les matemàtiques, perquè m'encanta jugar amb els reglets i aprendre les famílies dels números. Ah! I també m'ho passo bomba quan anem a la cuina a tallar fruita! La meva mare diu que, quan acabi el curs, semblarà que a l'escola hagin fet màgia de tantes coses que haurem après.

La mama fa broma, però, quan arriba mig matí, sí que passa una cosa màgica de veritat, la més màgica del món mundial: sona un timbre molt fort, molt més que el de l'aparell de l'orella de la Carme, i tothom surt a jugar al pati!!! Llavors és quan les Cagarrutes i les Burilles comencem el nostre partit.

El Roger, el professor d'Educació Física, ens diu que som una mica bèsties quan juguem i que hem d'anar amb compte per no fer-nos mal. I té raó. Jo sempre vaig amb molt de compte de no caure a la sorra del pati, perquè no vull fer-me mal. L'altre dia en Pablito va ensopegar i es va fer una rascada a una cama. Però jo crec que li va fer més mal veure el seu entrepà de *xoriço* al terra que la ferida del

genoll... Sort que la Carme té un farmaciola plena de coses per curar-nos: tiretes, gases, alcohol i un líquid marró que és perquè no se'ns infectin les ferides. Però encara que ens puguem fer mal, jo no canvio un partit de futbol ni per un pastís de xocolata dels que fa la mare! Bé, per un pastís de xocolata, no ho sé... Quin problema si hagués d'escollir!!!

Capítol 7

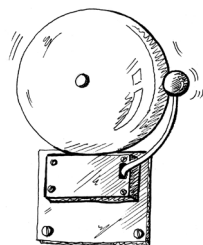
L'aixafaguitarres

L'únic problema que tenen els nostres partits de l'escola és... que s'acaben. I això passa pel culpa de «l'aixafaguitarres»!!! Aquest és el malnom que hem posat la classe de les Abelles al senyor Nicolàs. Però guardeu-me el secret! No li digueu que s'enfadaria molt! És que no és just, oi que no? Quan el partit està en el moment més interessant, el senyor Nicolàs torna a tocar el timbre i hem de deixar de jugar. I sembla que ho faci expressament.

Just quan estem desempatant i és el moment més apassionant. Per això li diem «l'aixafaguitarres»! Ara, ja us dic que hem de deixar de jugar de cop perquè, si el Sr. Nicolàs s'enfada...

Una vegada va fer fora un nen de la classe i llavors sí que el vam veure enfadat de debò. Però

la culpa va ser d'en Marc. Un cop al mes, el senyor Nicolàs ve i ens explica un conte. Aquell mes tocava *El Josep i el seu gat coix Isaïes* i el Marc va fer dues coses que no es poden fer mai a classe, perquè és de nen maleducat: una va ser enraonar mentre el professor parlava. Li estava dient al Dani com havia fet una aturada durant el partit. El problema va ser que li va voler explicar com si estigués jugant. I aquesta és la segona cosa que no es pot fer a la classe: voler aturar una pilota que no existeix, llançant-te pels aires, i caure al terra com un sac de patates. El Marc va dir al Dani: «I llavors xuta el Pablito i faig una gran parada». Clar... va caure com Mr. Panorio, però sense superpoders!!! Llavors tota la classe va començar a riure, i això no va fer gens de gràcia al senyor Nicolàs. Ho sé perquè de seguida va dir: «Silenci!!!» i va mirar el Marc

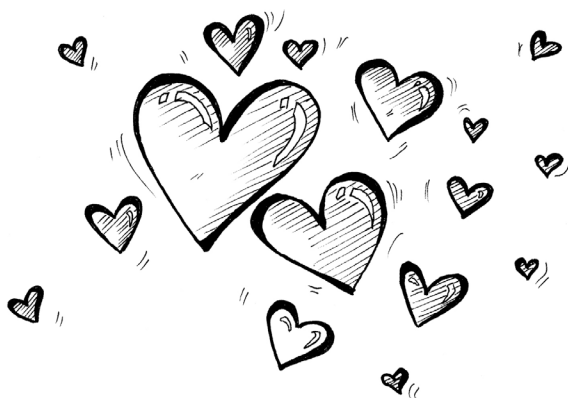
amb una cara... Els forats del nas se li van fer més grans encara que de costum i semblava que els pèls li sortirien cap enfora. Tothom a classe estava ben callat i el senyor Nicolàs, amb una veu que semblava que li sortís de sota de les sabates, va dir: «Marc Benjumea, estaràs un temps sense fer cap parada! Surt de classe ara mateix i ves immediatament al passadís! I posa't de cara a la paret!». Quan vàrem sortir de classe, el Marc encara hi era, perquè a ningú no se li acudeix no fer cas al senyor Nicolàs. I menys quan se li posen els forats del nas com dos túnels del metro. Va estar sense poder fer parades un munt de partits, pobre... Penso que, de vegades, el Marc, a més de ser maleducat, actua com un nen petit. Sembla que tingui cinc anys i no set.

Capítol 8

Soc gran o soc petit?

Això de ser gran o petit és una mica complicat d'entendre. La meva mare diu que soc gran per algunes coses i petit per d'altres. El problema és, de vegades, saber per què soc gran i per què soc petit. I aquí la meva mare i jo ja no ens posem d'acord. Soc gran per anar amb ella a ajudar-la a comprar al supermercat o per parar taula, però soc petit per tenir xicota. O sigui que encara no en tinc, però ja veureu com més endavant en tindrè. Ara que això de tenir xicota és molt complicat, no us penseu que és fàcil. A la meva classe hi ha moltes nenes, però cap de tan maca com la Júlia, i per això he decidit que sigui la meva primera xicota. Ara només falta que ella ho sàpiga. Aquest és un dels problemes: dir-l'hi. El Gerard és l'altre, perquè és el seu xicot, a més de ser el noi més presumit i amb més pigues a la cara. Té tantes pigues que la seva cara sembla una arrossada de les que fa el meu pare els diumenges. Estic esperant per demanar-li quan deixin de ser parella, i no crec que triguin gaire. I com ho sé? Doncs perquè el Gerard li diu al Pol que la Laura també és la seva xicota i el Pol

m'ho explica. O sigui que en té dues!!! I això no es pot fer, és impossible. No es poden tenir dues xicotes. Un cop vaig preguntar a la meva mare si això era possible i em va dir, molt seriosa, que només se'n pot tenir una. Això vol dir que,

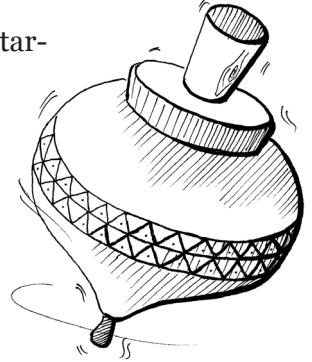

quan la Júlia sàpiga que en Gerard en té un altra, s'enfadarà i el deixarà. Segur! Potser li dic jo que el Gerard també està amb la Laura... No és per res, però ho hauria de saber, no creieu? Mira... una cosa per demanar a la lluna... o als estels.

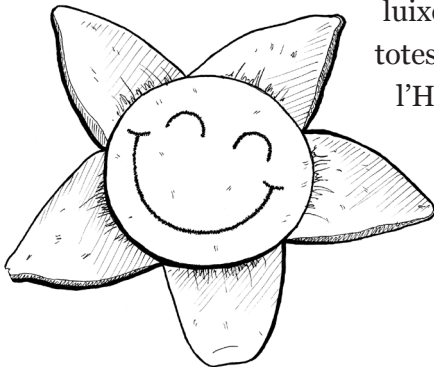
Capítol 9

L'habitació de l'Homar

Com he dit abans, l'Homar em convida moltes tardes a casa seva. Viu molt a prop de la meva. Molt més que el Pol o l'Albert, que viuen al costat del port i s'ha d'agafar l'autobús. Ara que ja fa setmanes que hem deixat enrere el fred de l'hivern, a casa de l'Homar berenem i juguem al seu jardí a llançar la baldufa, a dibuixar i a fer carreteres. Algunes tardes no ens veiem, perquè té visita amb l'especialista de les parau-
les i llavors ja és massa tard. L'Homar té un munt de cotxes i camions i els solem fer córrer per la gespa. I un cop ja hem jugat molta estona, pugem a la seva habitació. És enorme... molt més que la meva. Sempre li dic que podríem fer un partit de Cagarrutes i Buri-
lles perquè és... grandiosa! Té una taula molt gran a un costat, amb quatre cadires, i és on dibuixem. A l'altra banda hi ha un armari de color blau, amb dues portes que quasi arriben fins al sostre, i molts calaixos per dintre. I després hi ha el llit, gran, que fa venir unes ganes de seure-hi i començar a botar... amb uns llençols de color

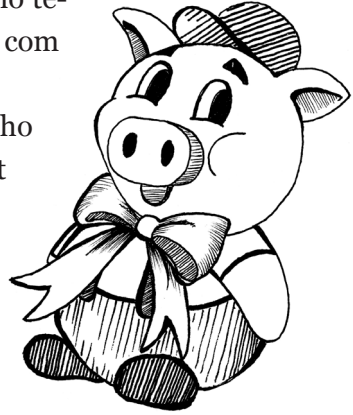
blanc i blau com el cel, i tot ple de peluixos de gossets, granotes i conills de totes mides. Però el que més li agrada a l'Homar és el seu sol de peluix. Té un somriure molt gran i cinc punxes. Diu que cada nit s'acaba adormint mentre l'abraça i parla amb ell.

—T'imagines com seria parlar cada nit amb el sol de veritat? O amb un estel? —em pregunta sovint.

—A la nit no es pot parlar amb el sol, Homar. Només podries parlar amb la lluna, perquè el sol ja s'ha apagat i està dormint com tu. I els estels... Jo crec que prou feina tenen per aguantar-se sense caure com per estar parlant... A més, si no tenen boca! —Sembla mentida que un nen com l'Homar digui aquestes coses...

L'Homar s'adorm amb el seu peluix i jo ho faig amb el meu ninot gran del Porquet Juanito. No té tants poders com Mr. Panorio, però, quan li toco la panxa i començo a explicar-li totes les coses maques que m'han passat durant el dia, com diu la meva mare, em quedo adormit de seguida.

Capítol 10

El gran dia dels secrets

Avui és el primer dimarts del mes de juny i us haig d'explicar una cosa extraordinària que ha passat al col·legi. Increïble de veritat, eh? No, no... la Carme no ha fet d'àrbitra. I noooooo, tampoc, la Júlia encara no és la meva xicota. És molt més important que tot això!!! Aquest matí, quan l'Homar ha arribat, m'ha dit que havia de dir-me dues coses molt importants, dos secrets, però que havia de ser a l'hora del pati.

—Abans que comencis a jugar a futbol, t'ho dic.

—Val, però què és? Dona'm una pista petita! —li he dit, i no m'ha volgut explicar res! I mira que si em diuen pistes segur que encerto, eh?

Quan hem sortit a jugar, no s'ha quedat al banc del pati menjant-se l'entrepà com fa normalment. Hem sortit ràpid i m'ha portat a un racó:

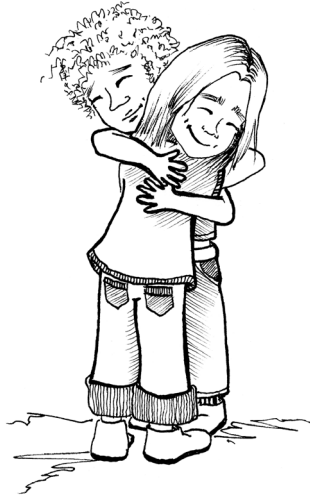
—Tinc un secret per dir-te. Estàs preparat?

—Clar, vinga, quin secret és? —Tenia tantes ganes de sentir-lo que les cames se m'han començat a moure com si tingués els mitjons plens de formigues!

—Doncs... que ja sé dir totes les paraules que porten erra! Escolta, ja veuràs: Raig! Roba! Rajola! Rínxol!!!

—Però, Homar, com has après a dir-les tan bé? Ho has demanat als planetes?

I li he fet la segona abraçada més forta que he fet mai a la meua vida. La segona, perquè no ha estat tant forta com la que vaig fer-li al Porquet Juanito el dia que la meua mare el va curar (li va haver de cosir una pota després d'haver-li fet fer moltes tombarelles!!!).

—I ara et diré un altre secret —m’ha dit l’Homar—. A partir d’avui, si vols, vindré a jugar a futbol amb tu cada dia... que em fa molta il·lusió aprendre’n. Et vaig dir que no m’agradava, però no és veritat... M’agrada molt, però no en sé. M’encantaria que me n’ensenyessis, perquè vull aprendre’n i jugar com ho feu vosaltres. Si vols, és clar.

—Que si vull? —Jo estava amb uns ulls que semblaven dos ous fer-rats!!!

I llavors sí que li he fet l’abraçada més forta de la meva vida. N’estic seguríssim!!! Aquesta ha guanyat segur a la del meu estimat Porquet Juanito i a qualsevol altra que hagi pogut fer mai! No m’esperava cap d’aquests dos secrets de l’Homar. He estat tan feliç!

I tots dos hem anat a explicar al Pol, a l’Albert i al Dani que, des d’avui, tenim un nou company a l’equip, un nou Cagarruta Llefisco-sa! I la veritat és que no s’ho han cregut del tot fins que no han vist com l’Homar començava a córrer i a clavar cops de peu a la pilota.

Des d’avui, l’Homar també és amic del Pol i de l’Albert, i ha començat a parlar amb tothom com ho fa amb mi, però m’ha dit que seguiré essent el seu millor amic passi el que passi.

Capítol 11

Algú ha vingut a veure'm

Ja fa dies del dia meravellós que us acabo d'explicar i, ara, l'Homar i jo, a més d'anar a casa seva a dibuixar, a jugar a fer carreteres i a llançar la baldufa, també hi anem per jugar a futbol. L'Homar aprèn molt ràpid i s'ha convertit en un dels millors defenses dels Cagarrutes. No li fan por ni els *canyonassos* del Pablito, que quan veu que l'Homar li pren la pilota esbufega d'una manera que sembla un ventilador amb cames!!!

Fa uns dies, a la tarda, l'Homar i jo estàvem a la seva habitació. Ja feia estona que jugàvem i de cop em va dir:

—Tinc un altre secret, Guillem. És un secret molt important, el més important dels que t'he explicat mai des que som amics.

La manera com ho va dir em va espantar una mica, perquè mai no l'havia vist amb aquella cara tan seriosa... Semblava el senyor Nicolàs els dies que té mal de... migranya, això!

—Què passa?

Jo devia fer cara de preocupat, perquè de seguida em va calmar, tot dient:

—No passa res dolent, Guillem, no pateixis! Només és que vull explicar-te com és que ja pronuncio bé totes les paraules. Vull que sàpigues qui m'hi ha ajudat!

—Homar, això ja ho sé! El metge de les paraules! Logopeda es diu, oi?

—Sí, però no ha estat només ell... Hi ha algú més que m'ha ajudat. Llavors es va aixecar i va agafar una capsa de color verd clar, una capsa no gaire gran que no li havia vist mai, i se la va posar al costat.

—Mira, una nit, abans que pogués dir bé totes les paraules, quan encara no jugava a futbol... —va dir l'Homar.

—Sí, quan el Pol, l'Albert i tots encara no eren els teus amics, oi?

—Exacte. Doncs resulta que una d'aquelles nits vaig plorar molta estona en el llit. No em podia adormir. Estava molt trist, perquè volia dir bé totes les paraules i jugar a futbol i tenir més amics... Però no sabia què havia de fer. Llavors, quan ja no em quedaven llàgrimes, de cop vaig pensar en allò que diu sempre la meva mare.

—Que demanis una cosa forta als planetes i als estels? —li vaig dir.

—Sí!!! I això vaig fer. Vaig demanar que un planeta, la lluna, un estel o qui fos m'ajudés a tenir amics, a dir les paraules amb erra com tu i a ser feliç del tot com els altres nens. Ho vaig demanar moltes i moltes vegades.

—I què va passar?

—Doncs no ho sé perquè em vaig quedar adormit —va dir l'Homar—. Però al matí vaig veure que alguna cosa havia passat a la nit perquè, quan em vaig aixecar, al terra de l'habitació hi havia un estel brillant! Brillava molt, Guillem, quasi feia mal als ulls... Em sembla que va caure del cel i va entrar per la finestra...

—Apa! M'estàs dient una mentida!

—No, Guillem, és veritat! T'ho juro!

—A veure, i què vas fer? On és ara aquell estel?

—El vaig guardar en aquesta capsa perquè no el veiés ningú. És estrany, perquè feia molta llum però no cremava... I, saps què? A partir d'aquell moment em vaig començar a sentir molt millor. No sé... Ja no estava trist. Sentia que algú m'havia vingut a ajudar. Quan em quedava sol a l'habitació i es feia de nit, em posava a parlar amb l'estel. Li deia: «Saps què em diu la meva mare? Que si demano una cosa forta, forta, vindrà». I era com si m'escoltés. Li explicava el que m'amoïnava o el que m'agradaria fer de gran, i li demanava que m'ajudés a dir les paraules amb erra fins que em quedava

adormit... Això una nit i una altra.

—I et va ajudar?

—No ho sé, però un dia vaig decidir provar de dir totes les paraules que portessin erra sense por de dir-les malament. Totes

les que em costaven. Les intentava dir i, de mica en mica, molt a poc a poc, les podia pronunciar bé! L'Arnau, el meu logopeda, feia temps que em deia que ho fes, però no me'n sortia, i des d'aquell dia...

—Òndia! Les dius molt bé ara! És increïble!

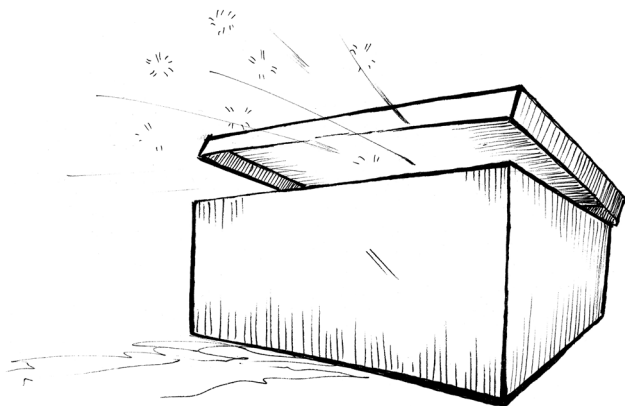
—Cada cop estava més animat i més content perquè veia que ho estava aconseguint. Fins que vaig dir-les totes, totes bé! La meva mare tenia raó, Guillem. Era com si algú m'hagués entrat per una orella i estigués al fons de la meva panxa dient-me cada dia, ben fort, que ho aconseguiria.

—Com quan al pati ens animem durant el partit i cridem: «Cagarutes, Cagarrutes!»

—Sí!!! I després aquesta veu em deia que anés a parlar amb els altres nens i nenes, que segur que em voldrien com a amic i que no tingués en compte si algun tòtil em feia la guitza. Ah! I que provés de jugar a futbol, que era molt divertit i segur que m'agradaria...

—Quina alegria! Jo també vull tenir dins meu una veueta com la teva, Homar, així m'ajudarà a aconseguir tot allò que em costa.

—Potser ja la tens i només has d'estar atent a sentir-la...

Capítol 12

La capseta verda

Aquella tarda, després del que m'havia explicat l'Homar, jo no podia deixar de mirar la capseta verda. Em moria de ganes de veure què hi havia dins!!! De veritat podia ser una estrella?

—Escolta, Homar, em deixaries mirar l'estel de dins de la capsa?

—És clar! Agafa-la i obre-la amb molt de compte...

No m'ho podia creure! Ara les formigues no les tenia als peus, les tenia a les mans! Vaig agafar la capsa molt a poc a poc, amb molta cura, i vaig obrir-la... Llavors vaig veure una de les coses més maques del món... Un estel, un estel de veritat! Quina passada!!!! El tenia davant!!! Era gran com una poma, però amb moltes punxes. Em vaig quedar molta estona mirant-lo, sense saber què fer ni què dir. Era com somiar amb els ulls oberts... Ara bé, gairebé no brillava!

—El vols agafar, Guillem?

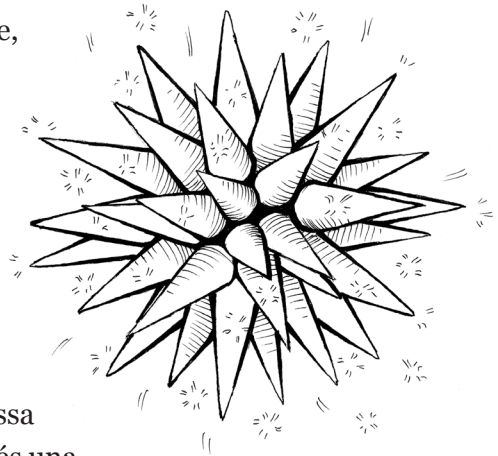
—I tant! El puc tocar?

—Sí, és clar. Però amb compte, eh? Ja veuràs quines pessigolles que fa...

Vaig fer-ho i era com tocar un préssec, tenia la pell molt fina i em feia pessigolletes... era un estel preciós!

—Però, escolta, Homar, no brilla tant com deies, eh?

—Sí, ja ho sé. Cada dia que passa brilla menys. És com si s'apagués una

mica cada vegada que se'm compleix un desig... I ja gairebé no fa llum.

—I què penses fer? El guardaràs com un record?

—No! Aquesta veueta que sento dins meu em diu que ja m'ha ajudat prou i que ara ha de tornar al cel. Potser ha d'ajudar altres nens i nenes. He pensat que aquesta nit deixaré la capseta al costat de la finestra oberta i...

Just en aquell moment, la mare de l'Homar va entrar a l'habitació per dir-me que em venien a buscar i vaig haver de marxar.

Capítol 13

El nostre secret

Aquella nit no vaig poder dormir gaire i vaig estar molta estona parlant amb el Porquet Juanito, que em mirava amb uns ulls de no creure's res del que li estava explicant... I mira que l'hi vaig explicar de vegades!!!

L'endemà, després del col·legi, l'Homar i jo vam anar volant cap a casa seva. La seva mare, pel camí, ens va dir que semblava que ens haguessin posat un coet al cul! Jo sabia que no li podia preguntar res a l'Homar fins que no estiguéssim sols a la seva habitació, i ell sabia que jo tenia moltes ganes de saber què havia passat amb l'estel, així que no ens vam entretenir gens ni mica! Quan vam estar sols, l'Homar va seure al seu llit i em va dir amb un somriure:

—Ja no hi és. Vaig deixar la capsa al costat de la finestra i, aquest matí, quan m'he aixecat, ja no hi era.

—Ha tornat al cel!!! —vaig exclamar.

—Segur que sí. Deu haver tornat a casa seva per quan algú altre el necessiti, oi?

Jo vaig fer que sí amb el cap i l'Homar va deixar de parlar de l'estel. De fet, no calia seguir parlant-ne. Tots dos sabíem que seria el nostre secret, fins que tinguéssim tants anys com el meu avi Manel! Des de llavors, a la nit, m'agrada mirar el cel des de la finestra de la meva habitació i veure tants i tants estels brillants. És agradable conèixer un secret que sap molt poca gent, i que potser ni els astronautes saben: que els estels tenen la pell com un préssec i fan pessigolles quan els toques.

Miro al cel i intento comptar-los, i el cap se m'omple de preguntes que no sé a qui preguntar: I si cada estel és el somni d'un nen que s'ha complert? I si tots els nens del món tenen un estel al cel per quan el necessitin? N'hi ha tants que jo crec que deu ser així.

I, de vegades, des de la meva finestra, en veig algun que cau... i em poso content perquè penso que va a casa d'algú que el necessita de debò.

La meva mare sempre diu una frase que abans no entenia gaire: «Els amics de veritat són molt difícils de trobar. Has d'escoltar molt bé el teu cor perquè et porti cap a ells». Ara sí que entenc la frase, i m'adono que el meu cor em va portar cap a l'Homar. Estic molt content que em fes seure al seu costat, un matí a l'autocar del senyor Ciscu! És molt important tenir amics com ell, no només per jugar a futbol, dibuixar i fer carreteres, sinó també per dir-los tot allò que necessitem explicar a algú, com són els nostres secrets. Segur que això ens ajuda a ser millors persones. Els amics estan per escoltar-se i ajudar-se en els moments més necessaris, com fan els nostres pares.

Ara, cada nit, quan vaig a dormir, deixo la finestra una mica oberta, em fico al llit amb el Porquet Juanito, l'abraço i tanco els ulls ben fort una bona estona. I parlo amb el cel, li pregunto pel meu estel i li demano que estigui preparat per si mai el necessito. Potser ve a veure'm un dia o potser no. Però, si ha de venir, d'aquí poc o molt temps, sé que serà per ajudar-me. I això fa

que no tingui por de res, ni d'estar trist... Imagino que així es deu sentir Mr. Panorío quan ajuda les àvies a rescatar gats dels arbres, oi?

Podeu fer com jo, i com va fer l'Homar, demaneu el vostre desig ben fort, creieu en ell i, cada matí, en llevar-vos, mireu el terra de l'habitació. Potser algun dia us espera el secret més meravellós que podeu explicar al vostre millor amic.

Aquí s'acaba aquest conte
escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès
per persones que estimen els llibres.

Col·laboradors

